

ROSA MARINA.

DOOR

MELATI VAN JAVA.

VII.

Terwijl zijn familie onder een allerliefste veranda met het gezicht op een aardig, kleurig tuintje thee dronk en ieder, die maar eenigszins kon, de stad ontvluchtte om in het Vondelpark een weinig buitenlucht te happen en de oogen te vergasten aan het groen van perken en boschages, aan het kronkelen van paadjes en vijvers, liep, Frank, de benauwde, stoffige straten der stad in en nog wel door een gedeelte, waar frissche geuren ver te zoeken zijn.

Hij wandelde over de bochtige Nassaukade, langs in aanbouw zijnde huizen, waar steenen geraamten, met holle vierkante oogkassen, uit den grond verzezen naast bouwterreinen, die meer uit drassig groenzwart moeraswater dan uit grond scheen te bestaan. Hij drentelde voort en stond nu en dan stil om een blik te werpen op de fraaie roodgouden lucht, waarachter de boomen rondom het Buitengasthuis sterk afstaken, of om een groepje kinderen, die een vlieger oplieten, droomend na te staren; maar meestal ging hij zonder rond te zien voort totdat hij aan een pontje kwam.

Hij liet zich overzetten, volgde een oogenblik de Lijnbaansgracht met haar hobbelig, onregelmatig plaveisel en sloeg toen een lange straat met een dichtertlijken bloemennaam in; het was er warm, vol, stoffig, al het leven, dat anders in de huizen kriede, wiemelde nu op straat; breiende vrouwen in losse jakken, druk met elkaar in gesprek, stroeiende of vallende kinderen, drogend waschgoed; mannen, die in groepjes van hun werk terugkwamen. De jonkman in zijn fantasie costuum, waaraan zeker tintje van zonderlingheid niet ontbrak, werd het onderwerp van alle gesprekken; hij scheen het niet te merken, sloeg een zijstraat in en kwam toen op een andere gracht, wier naam ook een bittere satire scheen op de verpestende walmen, die uit het water met zijn blauwgroen glimmend waas opstegen.

Frank bracht onwillekeurig de hand aan den neus, een beweging, die aan een vrouw, welke haar opmerkte, een stortvloed van woorden ontlokte.

„Wel belief je ook eau de klonje, fijne jonker! Als je neus daar niet tegen kan, waarom blijf je dan niet in je eigen buurt. Wij roepen je hier niet, hoor!”

Frank liep wat sneller voort totdat hij aan een hoekhuis kwam, waarin, evenals in de meeste hoekhuizen in de buurt, een tapperij en slijterij gedreven werd.

Het zag er verfloos en ontredderd uit, tusschen donkerblauwe horren zag men een paar bordpapieren plakaten, waarop Nieuwe Bessen, Beerenburger